

Nu is september gekomen.
M'n vingers, m'n mond worden bruin.
Nevelen gaan nu bedomen,
m'n lied en m'n levenspuin.

Hoewel Van der Goten min of meer dacht dat de mensheid het begrip chanson – *ekskuus: sjanson* – enkel en alleen aan hem te danken had, moest hij in heldere momenten toegeven dat Meester Brassens toch ook wel enige meesterwerkjes had afgeleverd en dat hij wel eens naar de Franse zanger had geluisterd.

Het accordeon van Bernard Van Lent

Wannes luisterde naar Brassens zoals ieder weldenkend chansonliefhebber in die dagen naar Brassens luisterde. En dan kende hij zonder enige twijfel het lied 'Le vieux Léon' uit 1958.

*Y'a tout à l'heur'
Quinze ans d' malheur
Mon vieux Léon
Que tu es parti
Au paradis
D' l'accordéon¹⁵*

Dat was exact wat hij nodig had: een accordeon! Maar dan niet zoals Willem De Meyer (1899-1983) die voor de oorlog Belgische soldaten aan het zingen kreeg, tijdens de oorlog hetzelfde deed met Duitse militairen en na zijn vrijlating na de oorlog, weer op pad was met wat hij volksliederen noemde en die het volk moesten verheffen tot op de eenzame hoogten van een nog niet bereikte Dietse natiestaat. Dat was de man – een van de velen – die het volkslied een bijzonder kwade naam had bezorgd. Dat was de man achter een volkslied waar Wannes dan weer niks, maar dan ook totaal niks, wilde mee te maken hebben. Zijn volkslied was van een andere orde. Dat van De Meyer was van de nieuwe orde, wat eigenlijk gewoon ouderwets boerenbedrog was.

15 Georges Brassens, 1958, PHILIPS/33 disque 5 A,1.

Wannes zoekt zijn accordeonist op de Ossenmarkt tijdens de jaarlijks carnavalsstoet.

‘Voor die sfeer, die kleur, dat café chantant-achtige, dat romantisch-volkse eigenlijk – want er is toch wel veel romantiek of romantisme mee gemoeid – had ik een accordeon nodig. Waar kon ik die vinden? Ah! Met carnaval is er aan de Ossenmarkt een speciale groep. De Ossenmarkt was toen nog echt een dorp op zich. Daar hadden ze een heel speciale carnavalsgroep met “menseneters en ontdekkingsreizigers”. Zwart gemaakt, met dikke naakte buiken en strooien rokken, met grote afgekookte knoken van koeien. Dat waren de menseneters. Dat waren de *kakakullekes*, dat was den naam van die volksstam. Stafke Fabri (1934-2006) heeft daar een liedje over.’¹⁶

Ik ben nog maar pas
van de Congo teruggekomen.
Ik heb zo vanalles
van ginder meegenomen,
ook een aardig wijfke
brocht ekik mee naar hier.
Echt zo iet voor mij plezier.

Kakakuliki
z’is van Matadi
dat is e kinneke van twintig jaar
zij draagt heel serieus
ne ring in heure neus
en z’eed e koppeke met kroezelhaar.¹⁷

‘Dat is heel charmant. Dat zijn de laatste echo’s van iets wat al lang verdwenen is. De *kakakullekes* speelden op de Ossenmarkt. De begeleidende muziekgroep waren trommelaars en redelijk wat accordeonisten. Die waren gekleed als ontdekkingsreiziger. Die zouden dan opgegeten worden door de menseneters. Met hun witte helmen en witte jassen. Ik dacht: “Die moet ik hebben”, en ik trok naar de Ossenmarkt. Van de zes accordeonisten heb ik de jongste gevraagd. Die

16 Treinreis.

17 Wie het lied geschreven heeft, is niet duidelijk. Her en der worden Albert De Cock, Ben Cristy, J. Tubor en zelfs Julien – Juul Kabas – Deckx opgevoerd als mogelijke auteurs. Het nummer verscheen in 1963 of 1964 bij Polydor. Stafke Fabri werd begeleid door de Flintstoons.

was het minst bedorven door schlagers en zo. Bernard Van Lent was toen zestien en die liep daartussen.

“Dag makker, speelde gij al lang?” Zo begon dat gesprek. “Zou je met mij willen meespelen?” – “Wafferiet?” antwoordde hij met zijn accent uit Kapellen.

“Volksmuziek”

“Belzj?”

“Ja!”¹⁸

‘En zo stond ik een dag later voor café Pannenhuis waar Mijnheer Van de Velde op de vierde verdieping woonde, en belde aan. Hij stak zijn hoofd door het raam en riep “Hallo!”. Ik vroeg of Mijnheer Van de Velde thuis was, want ik herkende hem niet, hij had namelijk zijn baard afgeschoren. En hij had een stevige kin. Dus vroeg ik “Ben ik op het juiste adres?”, en hij zei “Ja”. Hij gooide de sleutel naar beneden, en zo begon ik letterlijk en figuurlijk een andere trap in mijn muzikaal leven op te gaan.

Die trappen zullen mij altijd bijblijven! Omdat Wim altijd op de hoogste verdieping of op mansardes woonde en ik overal met mijn accordeons die tussen de 15 en 30 kilo wogen de trappen op moest tornen.

Bij het betreden van zijn appartement kwam hij van achter een kamerscherm mij begroeten en ik zette mij in afwachting. Bleek dat er achter dat scherm ook nog een meisje aanwezig was. Dat was voor mij iets heel nieuws, daar ik juist in mijn puberteit was – ik was zestien jaar en ik was van de buiten – was dit voor mij heel gewoone.¹⁹

18 Treinreis.

19 Onuitgegeven memoires Bernard Van Lent.

PROGRAMMA
ZONDAG 16 AUGUSTUS

te 14 uur: **GROTE TONWEDSTRIJD naar de POT**
inschrijving Lokaal « DE AREND », Ossenmarkt 7

te 19 uur: **ONTDEK DE KLEINE STER**
CROCHET- EN ZANGWEDSTRIJD VOOR DE JEUGD!

Deelname tot 14 jaar!
Zang, declamatie en muziek.

Inschrijven: M. GOOSSENS,
Lange Winkelstraat 42 - Tel. 33.52.83

Leiding:

ANIMATRICE
May Dales
IN HAAR ELEMENT

Herop treden van onze jonge
ACCORDEON-VIRTUOOS

Bernard Van Lent

te 22 uur:
Trekking van onze Grote Tombola

Prijzen af te halen ten laatste 14 dagen na de trekking: Ossenmarkt 21.

LOKAAL « KINOX SPORT CLUB »
GAANSPOORT

Café „DERBY“

DE DECKER - VAN BAENDONK
Restorant Ossenmarkt vrienden

OSSENMARKT 32 - ANTWERPEN — 33.22.46

VERZORGD E DRANKEN

Wannes en Bernard in Mechelen, ca. 1965.

Het Pannenhuis waar Wannes toen woonde, was vroeger een studentencafé waar madame Titine de plak zwaaide. Het was ondertussen een vaste stek geworden voor het artistieke volkje van de academie. Het was eigenlijk het café van de beeldhouwers. De schilders waren verbannen naar de nieuwe place to be De Muze aan de Melkmarkt. Daar mochten Ferre Grignard (1939-1982), Georges 'Toet' Smits (1944) op gitaar en Miel 'Fingertips' De Somer op *washboard* elke (donderdag)avond hun gangen gaan. Ergens tussen de drinkende, rokende, pratende, lachende en vrijende aanwezigen stond de jonge Nederlander Hans Kusters (1942) vol verbazing te kijken naar al dat Vlaams muzikaal geweld. Chrys David Rom stond er achter de bar en hij hield zorgvuldig de drankrekeningen bij. Tot de dag van heden weet hij precies hoeveel de schilders Albert Szukalski (1945-2000) en Fred Bervoets (1942) nog moeten betalen. En dat een pintje destijds acht frank kostte én dat Wannes altijd koffie of water dronk. Want daar kwam de schilder Wannes natuurlijk ook.

Als hij zich dan niet helemaal op zijn gemak voelde, was het altijd volle maan. 'Hij kon daar veel last van hebben. Hij nam pillen tegen de volle maan. Op zekere dag vertelden we hem dat het volle maan was, terwijl dat helemaal niet het geval was. Hij

was een beetje een hypochonder. Altijd die dikke sjaal rond de nek. Ramen dicht! Bang van een klein tochtje. Hij kweekte zijn ziektes.²⁰

Boven het veld verschijnt de volle maan;
boven de stad ziet iedereen heur staan.
't Is volle maan, ge voelt het overal,
katten en honden wisten het al;
wie kan er nu gaan slapen?²¹

20 Dree Peremans met Chrys David Rom.

21 *Groot Liedboek*, nr.92, p.216.